



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., MSc., M. R. Štefánika 14, Sereď, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 310/2020 z 29. septembra 2022 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. januára 2023 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania v postavení žalovaného 3 v konaní žalobcov 1. [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], 3. [REDACTED], [REDACTED], 4. [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“), proti žalovaným 1. [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], a 3. sťažovateľovi (ďalej aj „žalovaní“) vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 93/2015 a na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 25 Co 14/2020 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam [REDACTED].

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 93/2015-177 z 10. júna 2019 rozhodol tak, že určil, že nehnuteľnosti [REDACTED], okrese [REDACTED] zapísané na [REDACTED]

██████████  
██████████  
██████████ zapísané na ██████████ ██████████  
██████████, patria v jednej polovici do dedičstva po zosnulej ██████████  
██████████, ██████████, ██████████, ██████████, a v jednej polovici  
do dedičstva po zosnulom ██████████, ██████████, ██████████.

4. Žaloba bola odôvodnená tým, že ██████████ a ██████████ (poručníctva) boli spoluvlastníkmi uvedených nehnuteľností. Vlastnícke právo k nim nadobudli spracovaním, fakticky ich ako vlastné držali a užívali nepretržite od vstupu do držby po ich pridelení až do ich smrti. Žalobcovia sú dedičmi poručníctva. Žalovaní sú ako vlastníci sporných nehnuteľností vedení v evidencii nehnuteľností. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodnili žalobcovia tým, že v prípade požadovaného určenia bude možné nehnuteľnosti prejednať ako novoobjavený majetok a definitívne odstrániť nesúlad medzi skutočným vlastníckym vzťahom a stavom vedeným v katastri nehnuteľností.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 25 Co 14/2020-235 zo 6. mája 2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

6. Proti rozsudku krajského súdu bolo zo strany sťažovateľa podané dovolanie. Rozsudkom č. k. 2 Cdo 310/2020 z 29. septembra 2022 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) najvyšší súd dovolanie sťažovateľa zamietol.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je to, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že okresný súd a krajský súd nesprávne rozhodli a odôvodnenia ich rozhodnutí nespĺňali zákonné náležitosti, v dôsledku čoho boli zmätočné.

8. Podľa názoru sťažovateľa je odôvodnenie napadnutého rozsudku celkom zjavne nesprávne.

9. Najvyšší súd, odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie v zásade odôvodnili svoje rozhodnutia na základe § 125 a nasl. zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „stredný Občiansky zákonník“), podľa ktorého „Ak cudziu vec dobromyseľne spracuje socialistická právnická osoba, je výrobok v socialistickom vlastníctve, inak sa vec, ak možno tak urobiť, uvedie do predošlého stavu.“, v spojení s rozhodnutím bývalého najvyššieho súdu č. 155/1953 (rozhodnutie č. 65/1972 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, s. 252/508) s tým, že podľa judikatúry súdov sa tieto ustanovenia vzťahovali nielen na tzv. socialistické právnické organizácie, ale aj na fyzické osoby (občanov). Z gramatického výkladu § 125 stredného Občianskeho zákonníka, v ktorom sa uvádza formulácia „je výrobok v socialistickom vlastníctve“, vyplýva, že § 125 stredného Občianskeho zákonníka neriešil pozemkové nehnuteľnosti, ale hnutel'né veci, a to konkrétne výrobky, ktorými nemôžu byť pozemkové nehnuteľnosti. Stredný Občiansky zákonník neriešil nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej veci, pokiaľ bola vec pozemkovou nehnuteľnosťou. Pozemková nehnuteľnosť nemôže byť výrobkom. Teda právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, znela: „Je možné

*spracovať cudziu vec, pokiaľ ide o pozemkovú nehnuteľnosť a zákon uvádza, že možno spracovať iba cudziu vec - výrobok?“*

10. Podľa názoru sťažovateľa nemožno spracovať cudziu vec – pozemkovú nehnuteľnosť, ak to zákon nepripúšťa.

11. Najskôr sa mali najvyšší súd, odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie vysporiadať s touto právnou otázkou a po jej vyriešení, ktoré je pre rozhodnutie zásadné, by posudzovanie iných skutočností bolo už právne irelevantné.

12. Podľa sťažovateľa iba socialistická právnická osoba mohla nadobudnúť vec spracovaním, a nie fyzická osoba.

13. Dosiaľ nebola samostatne vyriešená táto právna otázka v praxi dovolacieho súdu

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že konajúce súdy sa vysporiadali ústavne nesúladným spôsobom s otázkou, či podľa stredného Občianskeho zákonníka bolo možné spracovať cudziu vec, pokiaľ išlo o pozemkovú nehnuteľnosť.

16. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

17. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

18. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 310/2020 z 29. septembra 2022 s ústavou, listinou a dohovorom.

19. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v rámci dovolania uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Sťažovateľ opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP založil na tvrdení, že rozhodnutie bývalého najvyššieho súdu č. 155/1953 a následná judikatúra sú právne nesprávne z dôvodu, že odporujú § 125 stredného Občianskeho zákonníka, keďže z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že sa aplikuje len vtedy, ak cudziu vec dobromyseľne spracuje socialistická právnická osoba.

21. K tejto námietke najvyšší súd uviedol, že súd prvej inštancie uviedol, že ak si právni predchodcovia žalobcov postavili na sporných pozemkoch dom do 31. marca 1964, je potrebné vznik právnych vzťahov a nároky vzniknuté pred 1. aprílom 1964 posúdiť podľa predchádzajúcich predpisov, teda stredného Občianskeho zákonníka. Pretože na cudzom pozemku bola zriadená trvalá stavba bez zákonom vyžadovaného oprávnenia (t. j. bez práva stavby podľa § 159 a nasledujúcich – uzatvorenie zmluvy s vlastníkom pozemku v písomnej forme a privolenie okresného národného výboru), ide o neoprávnenú stavbu. Stredný Občiansky zákonník neobsahoval priamu úpravu vzťahov vyplývajúcich z tzv. neoprávnenej stavby, a preto ak bola za účinnosti tohto zákona na cudzom pozemku postavená trvalá stavba bez toho, aby pre stavebníka bolo zriadené právo stavby, nevzniká rozdielnosť vo vlastníctve stavby a pozemku. Právne pomery stavebníka a vlastníka pozemku je potrebné usporiadať podľa § 125 a nasl. stredného Občianskeho zákonníka, ktorý rieši nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej veci (bod 17.1 odôvodnenia).

22. Najvyšší súd ďalej uviedol, že odvolací súd poukázal na rozhodnutie R 155/1953, ktoré doteraz nebolo prekonané, rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu. Odvolací súd dodal, že k tejto otázke bolo prijaté rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cz 236/53 a obe citované rozhodnutia sú aplikovateľné aj v súčasnej dobe, o čom svedčí rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Českej republiky – sp. zn. 22 Cdo 3422 2009, 22 Cdo 3858/2009, 22 Cdo 2832/2014, 22 Cdo 469/2003, 22 Cdo 1910/2003. Tieto novšie rozhodnutia neboli pre odvolací súd záväzné, ale aplikovateľné, pretože riešili situácie nadobudnutia vlastníckeho práva spracovaním pozemku podľa stredného Občianskeho zákonníka, keď platila rovnaká právna úprava. Odvolací súd sa s ich obsahom a názorom plne stotožnil. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcov, ktorým boli pridelené pozemky. Nepostavili rodinný dom na pozemku, ktorého by sa bez akéhokoľvek dôvodu zmocnili. Pridelenie pozemku roľníckou komisiou, jednotným roľníckym družstvom a miestnym národným výborom aj vzhľadom na ostatných prídelcov v nich muselo vzbudiť dobromyseľnosť pri vstupe do držby a stavby rodinného domu. Obrana žalovaných, že ich právny predchodca chodil za prídelcami a následne žiadal finančnú náhradu, je irelevantná, pretože k tomu došlo po výstavbe domov a nadobudnutí vlastníckeho práva zo zákona (bod 17.2 odôvodnenia).

23. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP uzavrel, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil (bod 17.3 odôvodnenia).

24. Ústavný súd konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému

rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti). Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

25. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

26. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia v časti, v ktorej sťažovateľ uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľom nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu, ktorý námietky sťažovateľa o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako nedôvodné.

27. Sťažovateľ opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP založil na tvrdení, že dovolacím súdom nebola dosiaľ riešená právna otázka, či je možné spracovať cudziu vec, pokiaľ ide o pozemkovú nehnuteľnosť a zákon uvádza, že možno spracovať iba cudziu vec – výrobok. Sťažovateľ zastáva názor, že nemožno spracovať cudziu vec – pozemkovú nehnuteľnosť, ak to zákon výslovne nepripúšťa.

28. K tejto námietke najvyšší súd uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu neriešilo sťažovateľom nastolenú otázku. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, zaoberal predovšetkým otázkou dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcov, ktorým boli pridelené pozemky. Uviedol, že nepostavili rodinný dom na pozemku, ktorého by sa bez akéhokoľvek dôvodu zmocnili. Pridelenie pozemku roľníckou komisiou, jednotným roľníckym družstvom a miestnym národným výborom aj vzhľadom na ostatných prídelcov v nich muselo vzbudiť dobromyseľnosť pri vstupe do držby a stavby rodinného domu. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zastáva názor, že odvolací súd sa tak riešením právnej otázky, „*či je možné spracovať cudziu vec, pokiaľ ide o pozemkovú nehnuteľnosť a zákon uvádza, že možno spracovať iba cudziu vec – výrobok*“, majúcej podľa názoru sťažovateľa kľúčový význam pre jeho rozhodnutie vôbec nezaoberal (bod 21 odôvodnenia).

29. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uzavrel, že dovolanie sťažovateľa bolo procesne neprípustné, pretože sťažovateľom nastolená právna otázka nemala určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 21 odôvodnenia).

30. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné zamietnuť ako nedôvodné.

31. Ústavný súd konštatuje, že už citované závery najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľné.

32. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (body 26, 28 tohto odôvodnenia) vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľom nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností preto nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

33. Ústavný súd zastáva názor, že ak žalobcovia žiadajú určiť, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnych predchodcoch, t. j. žiadajú určiť vlastnícke právo ich právnych predchodcov, pretože v danom prípade je sporné, kto je vlastníkom nehnuteľnosti, tento spor musí najprv rozhodnúť všeobecný súd v civilnom sporovom konaní na základe určovacej žaloby, pretože až na základe tohto rozhodnutia súdu a následným dedičským konaním môže byť pôvodne sporný údaj v katastri nehnuteľností zmenený. Žaloba o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch žalobcov, je postupom ako dosiahnuť zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, a preto je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.

34. Stredný Občiansky zákonník neobsahoval priamu úpravu vzťahov vyplývajúcich z tzv. neoprávnenej stavby, preto ak bola za účinnosti tohto zákona na cudzom pozemku postavená trvalá stavba bez toho, aby pre stavebníka bolo zriadené právo stavby, nevzniká rozdielnosť vo vlastníctve stavby a pozemku. Právne pomery stavebníka a vlastníka pozemku je potrebné usporiadať podľa § 125 a nasl. stredného Občianskeho zákonníka, ktorý rieši nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej veci (rozhodnutie najvyššieho súdu č. 155/1953; rozhodnutie č. 65/1972 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, s. 252/508). Ústavný súd nepovažuje za potrebné zasahovať do záverov vyplývajúcich z uvedenej judikatúry, ktorú v rámci svojej rozhodovacej činnosti použili okresný súd, krajský súd a najvyšší súd.

35. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľ formuloval v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a dospel k záveru, že dovolanie je

potrebné zamietnuť. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

36. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

37. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné zamietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa.

38. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmú nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

39. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 21. marca 2023**

**Miroslav Duriš**  
**predseda senátu**